JEDNA LEGENDA, KTEROU MI KDYSI POVĚDĚLA SPOLUŽAČKA NA ŠKOLNÍM VÝLETĚ PRAVÍ, ŽE KDYŽ VYDRŽÍŠ SEDM DNÍ NESPAT, TAK OBJEVÍŠ NOVÉ MOŽNOSTI VIDĚNÍ, KTERÉ SE PODOBAJÍ BRANÁM PEKLA.

TOTO JE ZÁZNAM TOHO CO JSEM TAM VIDĚL.
NA NĚKOLIKÁTÝ POKUS SE MI PODAŘILO PROBDÍT
SEDM NOCÍ. SAMOZŘEJMĚ SE VĚTŠINA
VĚCÍ DĚJE SOUBĚŽNĚ A KAŽDÁ Z
NICH SE TĚ SNAŽÍ DUŠEVNĚ ZNIČIT.

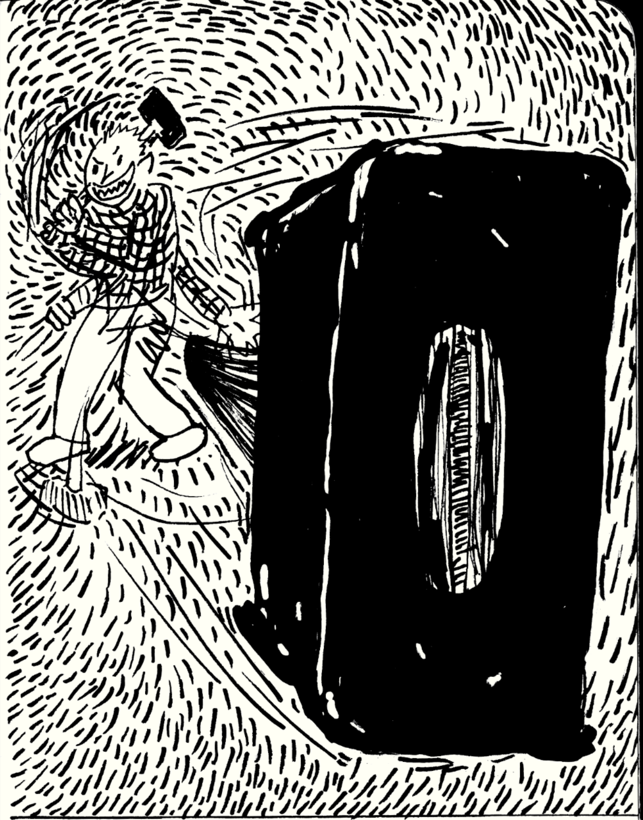

JE TO KONCERT. SYMFONIE HNUSU, UTRPE-
NÍ A NÁSILÍ. URČITĚ JEDEN Z NEJOTRAV-
NĚJŠÍCH TVORŮ JE TAKOVÝ KLUK S KLA
DIVEM, KTERÉ MI KAŽDÉ DVE VTEŘINY
PROLETÍ OBLIČEJEM. DĚLÁ TO NEU-

STÁLE JAKO BY BYL KRÁTKÝ GIF. PAK JE TAM TAKY MŮJ SPOLUŽÁK ZE ZÁKLADKY A ŘÍKÁ SPROSŤÁRNY. ŠEPTÁ JE TÍM NEJOTRAVNĚJŠÍM ZPŮSOBEM. BYL TO TEN NEJVĚTŠÍ KOKOT A STÁLE JÍM JE.

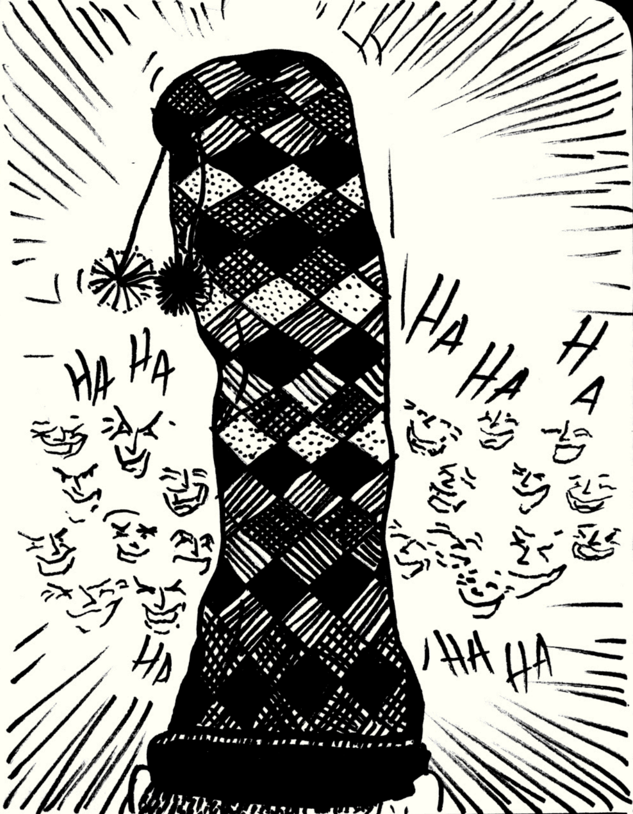

NA HLAVĚ SE MI ZJEVÍ OŠKLIVÁ ZIMNÍ ČEPICE. KOLEM SE SESKUPÍ DAV LIDÍ, HLAVNĚ DĚTI A ZAČNOU SE MI POSMÍVAT. JE TO NESNESITELNÝ. POTÍ SE MI ČELO A ČEPICE SE ZAČNE ZVĚTŠOVAT.

OCITNU SE V MÍSTNOSTI, KDE JSOU DOKOLA ROZESTAVĚNÁ ZRCADLA. V KAŽDÉM Z NIC JSEM JÁ. KOUKAJÍ SE NA MĚ A JÁ NEVÍM, KTERÝ Z NICH JSEM JÁ. MAJÍ RŮZNÉ POVAHY, JSOU ZLÍ, HODNÍ, VYSTRAŠENÍ NEBO UPLAKANÍ.

PAK SE OBJEVÍ VRATKÉ MOLO NA JEHOŽ
KONCI STOJÍM. JE VYSTRČENÉ Z NĚJAKÉ
LODI. NA NÍ JSOU PIRÁTI A SMĚJÍ SE
A POPOSTRKUJÍ MĚ ABYCH SPADL DOLŮ.
DOLE JE TMA, TEMNOTA. MÁM Z TOHO

VŠEHO NEKONČÍCÍ ZÁVRAŤ. V JEDNU CHVÍLI PŘEPADNU ALE POD NOHAMI MI ZŮSTAL NATAŽENÝ PROVAZ. STOJÍM NA NĚM, ZASE PŘEPADNU, ALE NOHY JSOU STÁLE NA PROVAZU. NEVÍM KDE JE NAHOŘE A KDE

DOLE. SVĚT KOLEM MĚ SE ZDÁ REÁLNÝ, PŘE-
PADNU NA DRUHOU STRANU A TAM JE TO JINÉ
PAK ZASE PŘEPADNU NA OPAČNOU. TO SE
ZDÁ TAKÉ REÁLNÉ I KDYŽ TROCHU DIVNÉ
JSEM ZAMOTANÝ V PROSTORU. NEVÍM CO

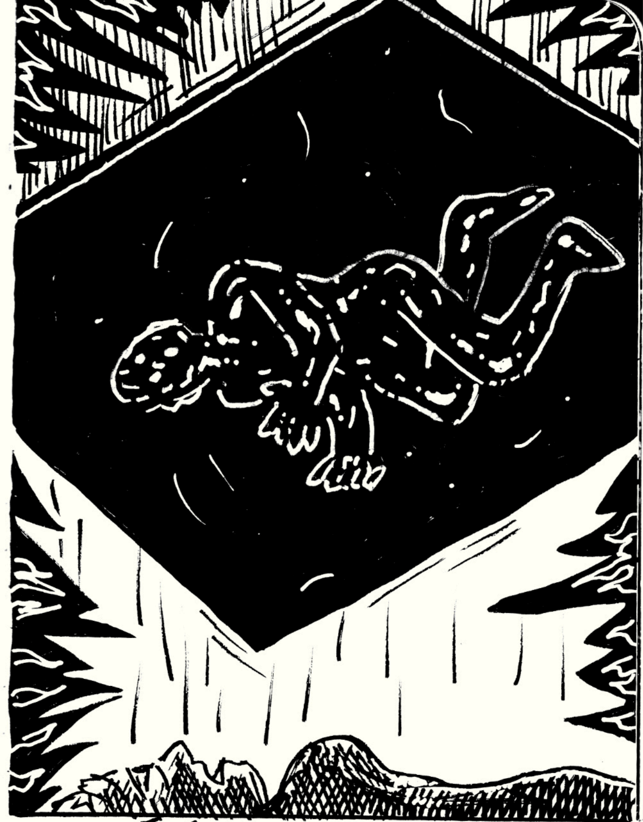

JE SKUTEČNÉ A CO JE ILUZE. JE MI ZLE,
SVĚT SE TOČÍ A JÁ S NÍM. BUM. PRÁVĚ
JSEM DOPADL NA ZEM V TUCHVÍLI MĚ
PŘIKRIJE OCELOVÁ DESKA PŘESNĚ S
RELIÉFEM MĚ A MÉ POLOHY. DOKONALE DO

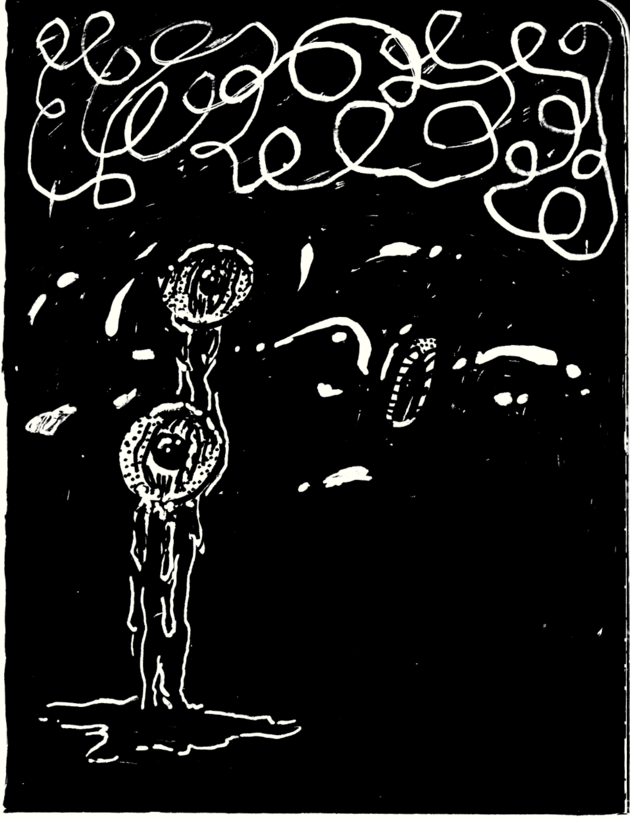

DO SEBE ZAPADNEME. JSOU V NÍ JEN DÍRY NA OČI A PUSU. JSEM V TĚSNÉM VĚZENÍ JEN PRO MĚ. JE ZEMĚ OTISK, DĚSUPLNÝ RELIÉF. ZAČÍNÁM SE POTIT. ŽELEZO JE ČÍM DÁL TEPLEJŠÍ. JSEM CELÝ

MOKRÝ A HORKÝ. UDĚLÁ SE MI HROZNĚ ZLE. CHCE SE MI BLÍT. POŘÁD SE MI NAVALUJE, ALE NIC ZE MĚ NELEZE. TEN POCIT TRVÁ VĚČNĚ. ŽELEZNÁ PŘIKRÝVKA SE ROZPADNE NA KULIČKY A ODKUTÁLÍ SE.

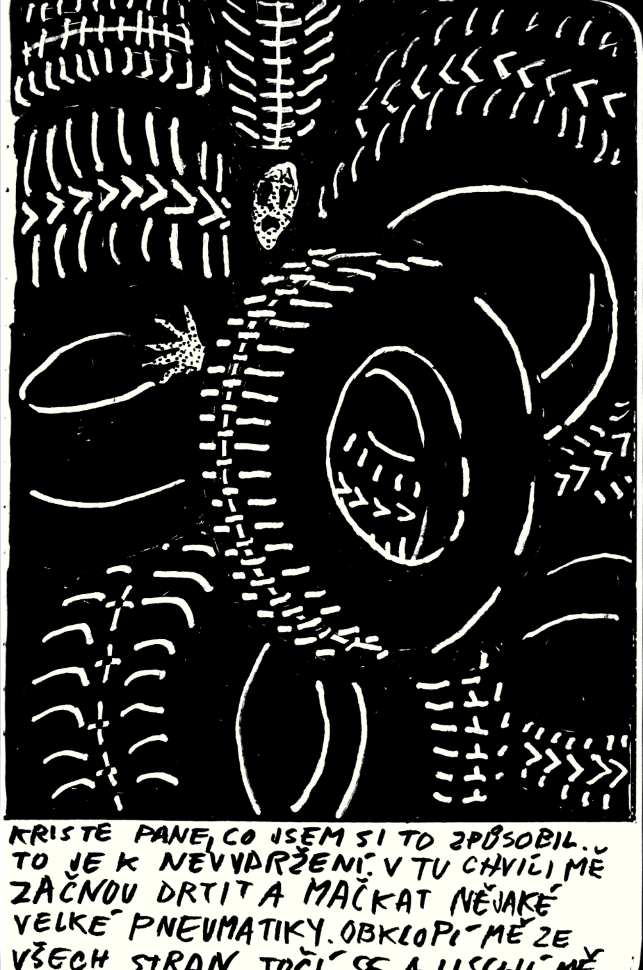

KRISTE PANE, CO JSEM SI TO ZPŮSOBIL.. TO JE K NEVYDRŽENÍ. V TU CHVÍLI MĚ ZAČNOU DRTIT A MAČKAT NĚJAKÉ VELKÉ PNEUMATIKY. OBKLOPÍ MĚ ZE VŠECH STRAN. TOČÍ SE A LISUJÍ MĚ.

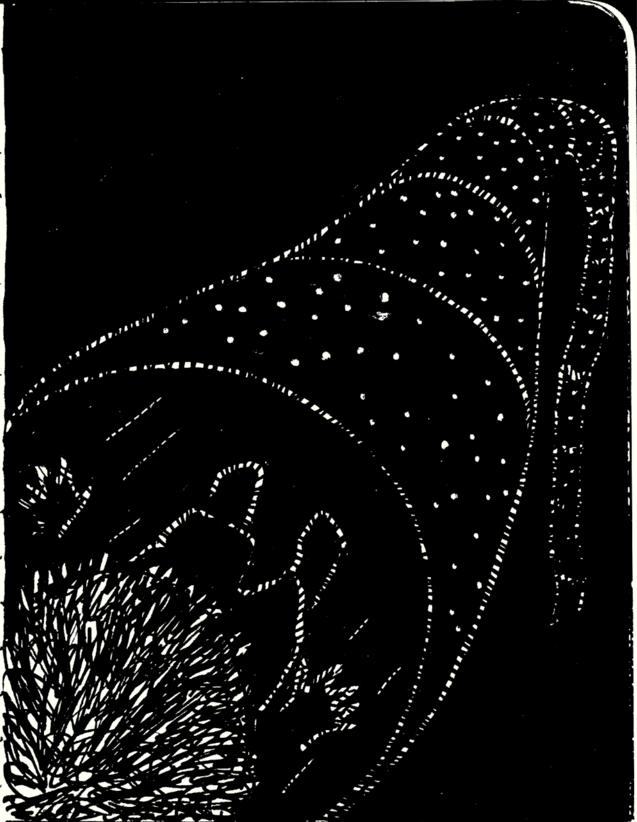

V TU CHVÍLI MÁM POCIT, ŽE SVĚTLO NEEXISTUJE. ZAČNU SE POMALU SUNOUT ÚZKOU TRUBICÍ DOLŮ. JE TMA A PO HMATU CÍTÍM JAK SE ROURA POMAUL ZMENŠUJE. JE TĚSNĚJŠÍ A TĚS-

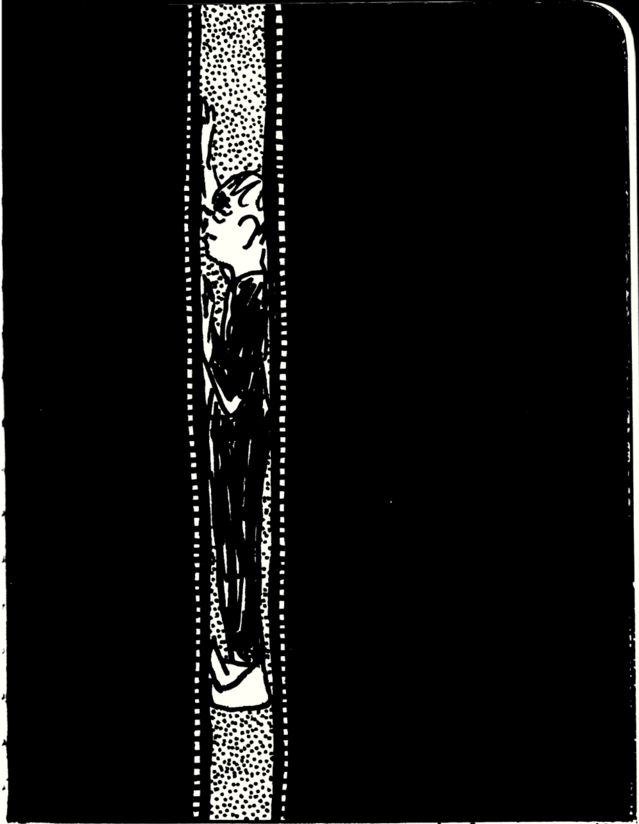

NĚJŠÍ. ZASTAVÍM SE V NEJUŽŠÍM MÍSTĚ.
DÁL TO NEJDE. VZPŘÍČÍ SE MI CHODIDLA,
HLAVA I NOS. DLOUHO TAKTO ZŮSTÁVÁM
DOKUD MĚ TO NEVYPLIVNE VEN.
MODLÍM SE AŤ UŽ TO SKONČÍ.

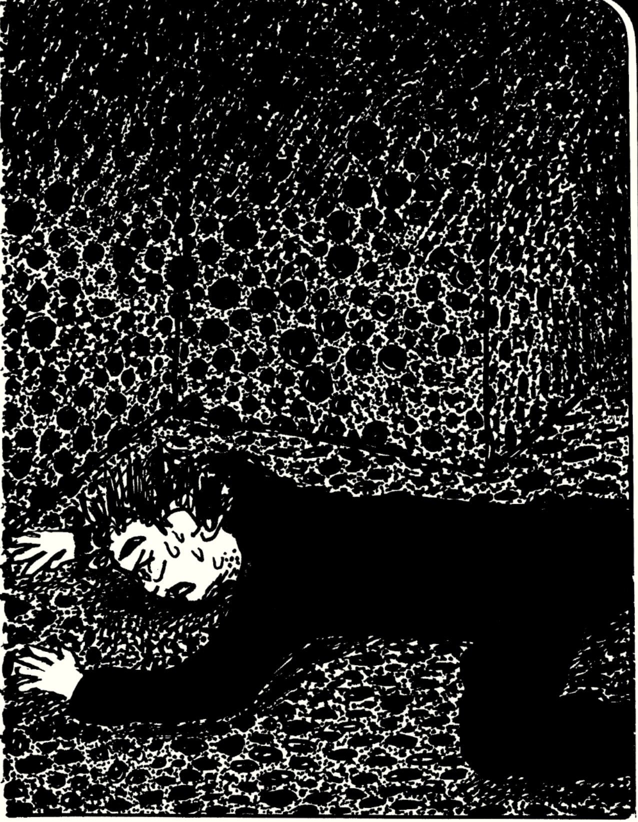

UF. JSEM VENKU. JSEM V POKOJI KDE
JSOU VŠUDE SAMÉ PUNTÍKY. KDYŽ
SE PODÍVÁM BLÍŽ ZJISTÍM, ŽE TO
JSOU STOČENÉ MNOHONOŽKY A DALŠÍ
HMYZ. ZAČNOU PO MNĚ LÉZT, BODAT A

KOUSAT. A NAJEDNOU TMA VŠUDE OKOLO TMA. SVĚDÍ MĚ CELÉ TĚLO POTÍM SE JAKO SNAD NIKDY. MÁM DOJEM, JAKO BYCH SE STAL FONTÁNOU

SLZ A POTU. A KROMĚ ZVUKŮ
KAPALINY, MÉ VLASTNÍ, TICHO
A TMA. CÍTÍM PŘÍJEMNÝ CHLAD,
ZKLIDŇUJI DECH. MÁM POCIT JAKO

BYCH SE ZNOVU NARODIL. NĚCO SE STALO A NĚCO ODEŠLO. ZTRATIL JSEM NĚCO CO JSEM NIKDY MÍT NECHTĚL. ŠKODA, ŽE TO NEPŘIŠLO DŘÍV. VSTÁVÁM

A ODCHÁZÍM KLIDNÝ, S LEHKOSTÍ I VÍROU, ŽE NIC HORŠÍHO SE MI UŽ NEJSPÍŠ NEMŮŽE STÁT.

VYTVOŘILI
MICHAL REJZEK
A VERONIKA ANDRLOVÁ
2025